
Šaraf

...

„Víte jistě, že máte správnou adresu?“ zeptal se egyptský taxikář a otřel si zpcené čelo zeleným hadříkem. „Tohle je špatná čtvrť, madam. Moc špatná. Chcete, abych počkal?“

„Ne,“ odpověděla Marjam, podala mu padesátirijálovou bankovku a vystoupila. Sledovala, jak odjíždějící vůz kličkuje mezi výmoly. Přála si, aby tu taxikář zůstal, ale Samar říkala, že musí jít sama. Stála uprostřed zchátralé ulice a rozhlížela se. Na jednom konci stál shluk polorozpadlých budov, které čekaly na stržení. Nahradí je moderní výstavba. Tabuk se rychle rozrůstal a všude po této kdysi ospalé oáze vyrůstaly nové stavby.

Marjam vykročila k šestipatrovým domům. V žádném z oken se nesvítilo. Kolem nohou jí šustily plastové pytlíky jako přízračné medúzy a Marjam uvažovala, jestli dělá dobře.

Vstoupila do bývalého sídla jakési bohaté rodiny. Ze zdí se loupala omítka a ve vzduchu visela vlhkost. Když vykročila po schodech, proběhla kolem ní černá kočka a Marjam málem vykřikla leknutím. V prvním patře zaklepala na dveře a poslouchala, jak se zvuk nese ozvěnou po celém domě. Nic se nestalo. Zaklepala znovu, tentokrát o něco hlasitěji.

„Ano?“ vyštěkl zevnitř hlas.

„Zubajda?“ zašeptala Marjam.

„Kdo za ní jde?“

„Marjam.“

„Jsi sama?“

„Ano.“ Marjam uslyšela skřípání zrezivělé zástrčky a dveře se pootevřely.

„Sledoval tě někdo?“

Marjam zavrtěla hlavou. Zachrastil řetěz a dveře se otevřely dokořán.

„Pojď dál,“ přikázal jí hlas a Marjam vstoupila do chodby osvětlené petrolejovou lampou. Z pachu tuku se jí zvedl žaludek. Možná sem přece jen neměla chodit.

„Zvykneš si,“ zaskřehotala Zubajda, jako kdyby Marjam četla myšlenky. „To je vlhko a petrolej.“ Vykročila před ní.

„Sedni si,“ pokynula a ukázala na koberec. Sama se posadila na nízkou dřevěnou stoličku. „Artritida,“ vysvětlila. „Vlhko ji zhoršuje.“

Zubajda byla štíhlá černoška vysoká nejmíň sto osmdesát centimetrů. Ve světle lampy její kůže připomínala starobylý pergamen, suchý a křehký. Měla hranatý obličej, vypoulené oči a zpoza popraskaných rtů jí vyčnívaly křivé řezáky. Když promluvila, objevily se modročerné dásně a jazyk, na kterém se mozaikovitě střídala šedá barva s růžovou. Šedivé, rozčuchané vlasy se jí lepily k lebce jako přilba. Měla zlaté náušnice, které jí protahovaly lalůčky jako gumičky, jimž hrozilo, že každou chvíli prasknou, a kolem krku zavěšený jadeitový kotouč na koženém provázku. Čas k ní nebyl milosrdný a Marjam jí bylo líto.

„Jsem spokojená s tím, jaká jsem,“ řekla Zubajda v reakci na Marjaminy myšlenky. „Takové jsme všechny.“

„Všechny?“

„My ženy.“

„Ach.“

„Moje matka, babička i její matka byly stejné.“

Marjam nerozuměla každému slovu. Zubajda sice mluvila arabsky, ale měla silný přízvuk. Samar říkala, že Zubajda pochází odněkud z Afriky, nikdo však nevěděl přesně odkud. To byla jedna z mnoha záhad. Přišla na pouť do Mekky a zůstala tu, aby unikla hladu a válce ve své domovině. Byla vlastně cizinka, ačkoliv v Saúdské Arábii prožila půl století.

Zubajda neztrácela čas. „Takže jsi těhotná,“ řekla.

„Ano.“

„Kdy přestalo krvácení?“

„Před dvěma měsíci.“

„Jakou barvu mají tvoje bradavky?“

„Červenou. Totiž růžovou.“

„Tak jakou, dítě? Červenou, nebo růžovou?“ vyštěkla Zubajda.

„Tmavě růžovou.“

„Krvácíš z nosu?“

„Ano, ale...“

„Ale co, dítě?“

„Jenom z pravé dírky,“ odpověděla Marjam. Uvažovala, jak to asi souvisí s jejím těhotenstvím.

„Víš to jistě?“

„Ano, odtud,“ přikývla Marjam a ukázala si na pravou stranu nosu.

„Kde cítíš tíhu?“

„Tady,“ odpověděla Marjam a položila si ruku na pravou stranu břicha.

„Máš nějaké pihy?“

„Ne.“

„Noční můry?“

„Ne,“ zalhala, i když ji nepřestávali sužovat vyjící psi a muži bez obličejů.

„Dítě, ty mi lžeš!“ obvinila ji Zubajda. „Pojď sem a přines tu lampu,“ pokynula.

Posvítila Marjam do očí a nadzvedla jí nejprve jedno a potom i druhé víčko. „Hm,“ zahučela.

„Co je?“ zeptala se Marjam.

„Blahopřeju, dítě. Jsi těhotná,“ potvrdila Zubajda skřípavým hlasem. „Je to kluk.“

„Kluk! Jak to víte?“

„Co chceš?“

„Co chci?“ zopakovala Marjam. Bylo přece jasné, proč přišla. Musela to říct nahlas? Mlčky sklopila oči.

„Vzal ti snad Šejtán jazyk, dítě?“

Marjam sebou při zmínce o ďáblu trhla.

„Ano! Totiž ne!“ vyhrkla polekaně. Věděla, že uctívání ďábla se trestá smrtí stejně jako čarodějnictví. Kdyby je někdo přistihl, určitě by je čekala poprava. Na druhou stranu taky věděla, že by ji otec, strýček Mahmúd nebo Nader zabili za to, že pošpinila čest rodiny. Takové bylo jejich právo: dopustila se vážného zločinu nejen proti rodině, ale i proti islámu a státu; počala mimomanželské dítě, navíc s americkým bezvěrcem.

„Nechci to... to dítě... toho kluka, nebo co to je!“ vykotala v panice. „Nechci to! Nechci!“

Žena se s bolestným heknutím zvedla. „Pojď.“ Vzala Marjam za ruku a odvedla ji do sousední místnosti se zapálenou svíčkou.

„Svlékni se a lehni si,“ přikázala Zubajda a ukázala na matraci položenou na zemi.

„Co budete dělat?“ Marjam se chvěla strachem.

„Podívám se do budoucnosti.“

„Do budoucnosti?“ vyjekla Marjam. Proč by někdo chtěl nahlížet do budoucnosti dítěte, které se ani nenarodilo? Neměla sem chodit; neměla se nechat přemluvit. Přišla, aby se toho dítěte zbavila, ne aby zjišťovala, jestli je to chlapec, nebo děvče a jaká budoucnost by ho mohla čekat.

Zubajda ukázala ke stropu. „Každá živá bytost má budoucnost, kterou ovládá jen On. Nemáme ji v rukou ty ani já.“

Marjam se svlékla a lehla si na vlhkou matraci. Roztřásla se chladem.

Stařena vzala list z dřevěné misky a prohlédla si ho ve světle svíčky. Převrátila ho, promnula ho mezi prsty, složila ho do úhledného čtverečku a vhodila si ho do úst. Několik minut se zavřenýma očima žvýkala, odplivla do kouta zelenou slinu a začala nad Marjam mávat vějířem z pavích per. Její tělo se kývalo v podivném rytmu vějíře. Dýchala mělce, oči jí vylézaly z důlků, rty se jí chvěly a v koutcích úst se jí tvořila pěna. Po chvíli promluvila změněným hlasem a zvláštním jazykem, jemuž Marjam nerozuměla. Po čele jí stékal pot a vsakoval se jí do šatů.

Zničehonic přestala, klekla si vedle Marjam a vějíř jí položila na břicho. Tak zůstala po dobu, která Marjam připadala jako věčnost.

Náhle se na ni podívala, s klidným výrazem a něžným pohledem. A pak se to stalo. Marjamin svět se změnil, v jediném nezapomenutelném okamžiku.

Stařena zavřela oči a znovu promluvila, ale tentokrát Marjam rozuměla každému slovu. Ten hlas poznala. Patřil jejímu bratru Sultánovi.

„Miri, vezmi mě za ruku,“ pronesl Sultán a stařena natáhla ruku. Nikdo kromě Sultána a Turkiho ji neoslovoval Miri. Marjam poslechla. Stařenina ruka byla na dotyk teplá a silná.

„Jsi přece mrtvý!“ hlesla zmateně.

„Ano, ale pořád zůstávám s tebou. Jak se daří mému synovi?“

„Turkimu? Je v pořádku. Matka říká, že je celý ty,“ odpověděla Marjam.

Hovořili spolu, jako kdyby se nic nezměnilo, ale Marjam věděla, že nic už nikdy nebude stejné jako dřív. Když se zeptala na havárii letadla, nastalo ticho a potom hlas řekl: „Sestřelil mě můj společník.“

„Ne Iráčané? Ale...“

„Můj společník.“

„Byla to nehoda?“

„Žádná nehoda!“

„Ale proč?“

„Protože jsem zjistil, že se chystají zabít krále.“

„Kdo?“ zeptala se Marjam.

„Králova rodina, samozřejmě.“

Marjam se prudce nadechla.

Rozhovor skončil. Stařena se roztřásla a znovu něco zamumlala v té cizí řeči. Propocené šaty se jí lepily k tělu. Najednou místností naposledy zaduněl Sultánův hlas.

„Miri, ty i tvoje dítě jste v nebezpečí. Musíte odejít ze země. Nesmí se mu nic stát.“

„Ale jak mám odejít?“ zeptala se Marjam. „Jsem úplně sama.“

„Pojmenuj to dítě Isa, po prorokovi.“ V Sultánově hlase zněla nekonečná láska a v Marjam se rozhostil klid. „Na nebi se objeví znamení. Následuj ho do bezpečí. Cestou tě budu chránit. Teď jdi a připrav se na cestu.“

Marjam vstala a oblékla se. Stařena se přestala třást, vrhla se Marjam k nohám a políbila je. „Tak dlouho jsem na tebe čekala a ty jsi přišla,“ řekla se slzami v očích.

„Nerozumím... Proč já?“

„Jednoho dne pochopíš – všechno se vyjasní. Vezmi si tohle.“ Zubajda dala Marjam jadeitový kotouč, který měla zavěšený na krku. „Věnovala mi ho moje matka, která ho měla zase od své a tak dále. Musí patřit ženě. Patřil ženám od samotného začátku.“

„Od začátku?“ zopakovala Marjam.

„Pochází z nebe.“

„To nemůžu přijmout,“ namítla Marjam. „Nezasloužím si tak cenný dar.“

„Nemám dceru,“ řekla Zubajda a vzala Marjam za ruce. „Viděla jsem všechno... oheň... malé děvčátko... válku. Všechno! Můj čas se blíží... Ne-potřebuji to.“

„K čemu mi je?“ zeptala se Marjam. „Kromě toho takové věci islám zakazuje.“

Stařena mávla rukou, sedla si na stoličku a začala přerývaně drmolit: „Kruh je znamení síly... zelená je symbol života... bílá míru. Otvor je okno...“

uvidíš, co se stalo i co přijde. Zažene džiny... ti, kteří ho ukradnou, budou prokleti... ochrání tě.“

Marjam kotouč zdráhavě převzala a zvedla ho k lampě. Otvorem pronikl paprsek světla a Marjam se poprvé za dlouhou dobu usmála.

„Teď už běž, dítě!“ vybědla ji Zubajda a položila Marjam konejšivě dlaň na rameno.

Marjam rychle uložila dar do kabelky a políbila stařenu na rozloučenou.

Cestou zpátky myslela na Sultána. Jeho společníkem v onen osudový den byl princ – ten ho zabil? Opravdu s ní mluvil bratr, nebo to byla jen její fantazie? Proč jí přikázal opustit rodnou zemi a kam měla jít? Na nebi se objeví znamení..., ale kdy a kde? Dítě v ní rychle roste – brzy si toho někdo musí všimnout.

A jakou moc má ten kámen? Islám zakazuje používání kouzelných lektvarů i talismanů. Přičilo se to všemu, co ji naučili. Jak může mít obyčejný kámen nějakou moc, byť by spadl z nebe? Jak mohl někdo kromě Alláha znát budoucnost? A co ta stařena myslela tím, když říkala, že viděla všechno?